

ת"פ 33859/10/20 - מדינת ישראל נגד מנשה משה, עמית אלפרון, עמית קלית בע"מ

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 33859-10-20 מדינת ישראל נ' משה ואח'
תיק חיצוני:

בפני	כבוד השופט בכיר יהושע צימרמן
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	1. מנשה משה 2. עמית אלפרון 3. עמית קלית בע"מ

החלטה

לפני בקשה להורות על ביטול כתב האישום בשל טענות מקדמיות שהועלו על ידי ב"כ הנאשמים. הסנגור בטיעוניו העלה שלוש טענות ונדון בהן אחת לאחת.

תפיסה וחיפוש שלא כדין.

טוען הסנגור כי מבקרי מע"מ הגיעו למשרדי נאשמת 3, חיפשו ותפסו שלא כדין חשבוניות.

העדר החוקיות נובע לדעתו של הסנגור ממספר טעמים:

- שימוש בסמכויות אזרחיות לצרכים פלייליים.
- ביצוע חיפוש ללא צו חיפוש ותפיסת מסמכים ללא צו לקבלת מסמכים.
- פקידה של נאשמת 3 אמנם אפשרה לבצע חיפוש ואולם אין מדובר בהסכמה מדעת.
- תחילת החיפוש נעשה בהעדרו של נאשם 1, אשר הופתע מקיומו, ובהגיעו למקום החיפוש במשרדי נאשמת 3, החיפוש כבר היה בבחינת "מעשה עשוי", כהגדרת הסנגור, ולפיכך לא הייתה לו האפשרות, בשלב זה, להתנגד לכך.

המאשימה השיבה לטענות אלו, והפנתה את בית המשפט למקור סמכותה. עוד ציינה המאשימה כי בניגוד לדברי

הסנגור הביקור במשרדי נאשמת 3 תואם עם נאשם 1. נאשם 1 הוא זה שפתח בפניהם את המשרד, וקלסרים רבים ובהם חומרים, הוכנו מראש והיו פזורים על רצפת המשרד. בהמשך לאמור החומרים הרלוונטיים הוצאו מהקלסרים, וזאת ללא כל התנגדות נאשם 1 ולא בוצעה כל פעולת חיפוש.

ניתן להתרשם אם כן כי חלק ניכר מטענות הסנגור מסתמכות על בסיס עובדתי השנוי במחלוקת ולפיכך אין מקום להתייחס לסוגיה זו בשלב דיוני זה.

העדר אזהרה כדין ואי הטחת חשדות בחקירת הנאשם.

שתי טענות בעניין זה בפי סנגורו של הנאשם.

א. גורמי החקירה המבקשים לחקור חשוד באזהרה, מחויבים להזהירו אודות חשד לעבירות ספציפיות ואין די באזהרה כה כללית כפי שנעשה בחקירת הנאשם.

ב. חשדות בעניין חשבוניות פיקטיביות לא הוטחו בפני הנאשם בחקירתו ומשכך נוצר פגם בלתי הפיך בהליך.

המאשימה השיבה לטענות אלו באמרה כי די באזהרה ולפיה הנאשם נחשד בביצוע עבירות לפי חוק מע"מ, וכי חקירותיו מתמקדות בכשרות החשבוניות.

אני סבור כי יש לקבל, בשלב זה, את טיעוני המאשימה. שלב ההוכחות בתיק טרם החל ובית המשפט יכול להתייחס בהחלטתו זו אך לאמרות המועטות שצוטטו בטיעוני הצדדים. משבית המשפט טרם נחשף למלוא הראיות שיובאו בפניו לא ניתן לקבוע מסמרות בשאלת החשדות שהוטחו בפניו. בנסיבות אלו גם השאלה האם די היה באזהרה שהנאשם הוזהר בה אם לאו, צריכה לידון בסיום ההליך ולקבל את משקלה בהתאם.

מחדלי חקירה.

טען הסנגור כי אי חקירת עדים רלוונטיים מהווה פגיעה בהגנת הנאשם. המאשימה מנגד מוסרת כי רוב טענות הנאשם אינן מתיישבות עם חומר החקירה בתיק. לנוכח טענת המאשימה בדבר מחלוקות עובדתיות אין מקום בשלב זה לתת משקל לטענת הסנגור. לאחר הביורור העובדתי ניתן יהיה לקבוע האם אירעו מחדלי חקירה אם לאו. בשולי הדברים אזכיר כי אף אם אירעו מחדלי חקירה אין בנתון זה כשלעצמו להביא בהכרח לזיכויו של נאשם ויש לבחון את מכלול הראיות בתיק.

אכיפה ברחבת.

אכיפה בררנית ביחס לנאשם 2.

בית המשפט מתקשה לקבל את הטענה שהרי נאשם 2 הואשם לבסוף בעבירות שיוחסו לו, הוגש כנגדו כתב אישום והוא אף הורשע. ברור כי האכיפה הבררנית אינה מתייחסת אם כן לעצם הגשת האישום, ובכל הנוגע לאופן התנהלות החקירה, הדבר מסור לגורמי החקירה ומגבלותיהם ואין בכך אכיפה בררנית כלל ועיקר.

אכיפה בררנית ביחס לקבוצת השוויון.

מבקש הסנגור להעביר לידי נתונים אודות קבוצות השוויון של נאשמת 3. הסנגור טוען כי שתי קבוצות מהוות, כל אחת כשלעצמה, את קבוצות השוויון.

במסגרת קבוצה אחת נמנות, לדעת הסנגור, חברות לא ידועות אשר אף הן קיזזו חשבוניות הרשומות על שמן של החברות הנקובות בכתב האישום. הנאשם, על פי הנטען בכתב האישום, קיזז חשבוניות של מס' חברות ומשכך סבור הסנגור כי חברות נוספות, לא ידועות, ככל שביצעו את אותה פעולה של הנאשם מול החברות הנקובות בכתב האישום, הן קבוצת השוויון. במישור העקרוני ניתן להניח כי יתכן וחלק, בלתי ידוע, מאותן חברות עלומות הינן קבוצת השוויון, ואולם אני מקבל את יתר טענות המאשימה בעניין זה. כידוע הנטל הראייתי מוטל על הנאשם, והסנגור מבקש למעשה כי המאשימה תבצע פעולות חקירה מורכבות בהיקף נרחב כדי שניתן יהיה להניח תשתית ראייתית מסוימת ולאחריה תיבחן הטענה של אכיפה בררנית על שלביה השונים. בנסיבות אלו הטלת חובה על המאשימה לצאת למסע דיג, לבחון את כל ספריהן של חברות לא ידועות שקיזזו חשבוניות של החברות הנקובות באישום, ולאחר מכן לתור אחר השתלשלות העברת חשבוניות אלו, כל זאת לשם הנחת תשתית ראשונית לבחינת הטענה, הספקולטיבית כעת, הינה נטל בלתי סביר בעליל. בהקשר זה צודקת המאשימה בהפנותה את בית המשפט ללגיטימיות בקביעת סדרי עדיפות והקצאת משאבים. צודקת גם המאשימה בטענתה כי גילוי החומר יכול ויפגע בצדדים שלישיים. סביר להניח כי מרבית אותן חברות לא ידועות, ביצעו פעולות לגיטימיות, ואין כל מקום להורות על בדיקת ספריהם ללא כל הצדקה ורק כדי לנסות ולבסס טענה של אכיפה בררנית שאין בצידה, כעת, כל ראייה.

הקבוצה השנייה אליה מתייחס הסנגור בטיעונו הינה אותן חברות הנקובות בכתב אישום, חברות אשר החשבוניות המתוארות באישום רשומות על שמן. הסנגור מבקש לקבל מידע האם ננקטו סנקציות פליליות בקשר לאותן חברות, האם הוגשו כתבי אישום או הושת עליהן כופר כסף. לטעמי יש ממש בבקשה זו של הסנגור. החשבוניות המתוארות בכתב האישום אמורות היו לשקף עסקאות שבוצעו בפועל בין הנאשמים לבין 7 החברות הנקובות באישום. על פי הנטען בכתב האישום לא בוצעו עסקאות ועל כן השאלה מה נעשה באשר לאותן חברות שהחשבוניות על שמן סבירה בהחלט ומחייבת התייחסות המאשימה.

לפיכך המאשימה תצטייד בתגובה עד ליום הדיון הקבוע ליום 2.6.22

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ"ד אייר תשפ"ב, 25 מאי 2022, בהעדר הצדדים.